

ԿՐՈՆԱԿԱՆ

ՄԵՐ ՊԱՐԺԱՆՔԻ ԱՌԱՐԿԱՆ

«Այլ իմա քաւ լիցի պարծիլ, բայց միայն
ի խաչ Տեառն մերոյ Յիսուսի Քրիստոսի»
(Գաղտ. Զ. 14) :

Եթէ լրջօրէն քննելու ըլլանք նկարագիրը մեզի հետ առօրեայ յարաբե-
րութեան մէջ եղող մարդերուն, դժուար պիտի չըլլայ նկատել թէ ամէն անհատ
մէկ կամ աւելի բաներով կը պարծենայ: Պարծենկոտութիւնը, մեծամոլու-
թեան հոմանիշ, մէկն է ընկերութիւնը ապականող մոլութիւններէն: Գոռոզու-
թեան ու ամբարտաւանութեան ճամբայ բացող և մեզ ճշմարտութեան ճանա-
պարհէն շեղեցնող մոլութիւն մը:

Հարուստը կը պարծենայ իր դիզած գումարներով, գիտունը՝ իր ու-
ղեղին մէջ ամբարած գիտութեամբ, հերոսը՝ իր քաջագործութիւններով և
մարդիկը՝ իր մարմնով: Եւ վերջապէս ամբարիշտներ՝ որոնք կը պարծենան ի-
րենց առաջ քշած սուտերով, խարդախութիւններով ու մարդերը ծուղակի մէջ
ձգող վարպետօրէն գործադրուած մեքենայութիւններով:

Պօղոս առաքեալ առկայն իր պարծանքի առարկան կը դաւանի միայն
ու միայն Քրիստոսի խաչը: Բայց, մեր բարեպաշտութիւնը ու մեր Տիրոջ խաչի
ճամբուն հետեւած ըլլալու առաքինութեամբը պարծենալը մեղք մը չէ՞ իր կար-
դին, ցուցամոլութիւն մը, փարիսեցիական յանձնապառտան արարք մը, ինք-
նագովութիւն մը՝ առաւելագոյն պարագային:

Պարծամբ բառը Պօղոս առաքեալի համար ունի սովորաբար կարծը-
ւածէն շատ աւելի խորունկ ու լայն իմաստ: Արժանիք մը ցուցաբերած կամ բա-
րի գործ մը կատարած անձին զգացած գոհունակութիւնը, այդ արարքին մեղի
պարզեւած երանութիւնն է որ կ'իմացուի հոռի պարծամբ թառին ներքեւ:

Ծնողք մը՝ որ պարկեշտ ու հաւատարիմ, ազգին ու մարդկութեան օգ-
տակար հանդիսացող զաւակներ է հասցուցած՝ կ'ունենայ ներքին այն գոհու-
նակութիւնը, հրճուանքը՝ որ իրեն պարծենալ կու տայ անոնցմով: Ուսուցիչը՝
որ լաւ կերպով հերկած է անդամատանը իր աշակերտներու մատղաշ ուղեղնե-
րուն՝ չի կրնար չհրճուիլ անոնց բարեբեր անուամբն եւ զարգացումին դիմաց:
Պարտիզպանը՝ որ լաւ մշակած է իր արոքը, չի կրնար չտաննալ անհուն խառ-
դաղատանքը ի տես իր քրտինքին արդիւնքը եղող ատոք հունձքին: Եւ վերջա-
պէս, անձնդիր հոգեւոր հովիւը չի կրնար իր անպուսպ գոհունակութիւնը չար-
տայայտել երբ իր ինամբին յանձնուած հօտին հոգեւոր անդամատանին մէջ նըշ-
մարէ անունն ու ծաւալումը բարոյական արժէքներու, բազմացումն ու ընդ-
հանրացումը՝ աստուածահաճոյ ու մարդանուէր արարքներու:

Նոյն այդ գոհունակութիւնն էր անտարակոյս որ Պօղոս առաքեալ Եւ-
նեցաւ իր կեանքի վերջալոյսին:

Բայց, հարց կրնան տալ ոմանք, ինչո՞ւ պախարակելի են մեծագործ ու

համբաւութեամբ անժամանակութիւններ, երբ կը պարծենան իրենց արձանագրած լաւ ու օգտաւատ արարքներով:

Կրօնական տեսանկիւնէն բացի, եթէ տրամաբանօրէն մօտենանք հարցին, դարձեալ պիտի տեսնենք թէ որքան անտեղի է և անհեթեթ՝ աշխարհիկ արժէքներով պարծենալու անախատութիւնը:

Հարուստը իրաւունք չունի պարծենալու իր դիզած գումարներով, նոյնիսկ եթէ անկէ առատ բաժին հանած ըլլայ զրկեալներուն կամ բարենպասակ հաստատութիւններու և ձեռնարկներու, քանի որ նախ այդ գումարները կրնայ ստացած ըլլալ ժառանգականութեամբ կամ բախտին մէկ նպաստաւոր դարձումով ու ժպիտով, և յետոյ ու մանաւանդ՝ որովհետև այդպէսով մեղաշնչած կ'ըլլայ Տէրունական պատգամին հանդէպ որ կ'ըսէ թէ մեր ձախ ձեռքը անգամ պէտք չէ որ լուր ունենայ մեր աջ ձեռքին գործած բարիքէն, և թէ ծածկաբար ըրած մեր բարիքներն են միայն որոնք պիտի հասուցուն մեր Երկնաւոր Հօր կողմէ յայտնապէս (Լեւրան քարոզ): Մարդիկը կամ արուեստագէտը իրաւունք չունի պարծենալու իր մարմնի կամ մտքի կարողութիւններով, որովհետև Աստուած է անոր տուիչը և մենք մեր ջանքերով չէ որ կը յաջողինք մեզի սեփականացնել մեզ բոլորին հիացմունքի առաքկան դարձնող փնտռուած ու բարձրօրէն գնահատուած ձիրքեր: Գիտունն ալ իրաւունք չունի պարծենալու դիտելիքները լաւագոյնս իւրացնելու ատակ իր հզօր բանականութեամբ, քանի որ ինչպէս բոլոր բարիքներուն՝ նոյնպէս ալ այդ կարողութեան տուիչն է տիեզերքի Արարիչը:

Անտեղի պարծենկոտութիւնը կամ ցուցամոլութիւնը մեծագոյն ու կործանարար ախտերէն մէկն է մարդկային ընկերութեան: Գան ունեւորներ, որոնց բարեգործութեան շարժառիթը ուրիշներուն օգնելուն հետ — ու երբեմն նաև փոխարէն — փառաւորումն է իրենց ճշմարիտ անձերուն: Անոնք իրենց անձնասիրութիւնը շոյող, իրենց հպարտ եւրիս դահցում տուող արարքներ են լոկ:

Ընթերցող ըրիտօրէն սակայն դիտէ իբր ընել՝ տալու, ուրիշին օգտակար եղած ըլլալու զգացումին առթած հրճուանքն ու գոհունակութիւնը, առանց ամենադոյն ցուցամոլութեան: Ան չի պարծենար նիւթով ու անով պայմանաւոր կորստական ու վաղանցուկ արժէքներով, իրողութիւններով: Իր ըրած բարիքներուն համար հատուցում ու վարձատրութիւն չի փնտռեր իր նըմաններէն: Իր Երկնաւոր Հօրը կամքը կատարած ըլլալու գիտակցութիւնը բաւէ զինքը ընկու գոհ ու երջանիկ արարած ժը, հակառակ զինքը չըջապատող աննպաստ ու երբեմն մինչև իսկ դժոխային պայմաններուն: Նրպաստ ու երբեմն մինչև իսկ դժոխային պայմաններուն:

Նոյնը չէ՞ միթէ պարագան Պօղոս առաքեալին, որ չբարի պատերազմք մղած ըլլալուն գոհունակութեամբը առցուն, Քրիստոսի խաչին բացի ոչինչ կը գտնէ իբրև իր պարծանքի առաքկան: Եւ ինչպէ՞ս կրնայ մարդ պարծիլ Քրիստոսի խաչով, եթէ չէ քալած խաչեալ Աստուածորդիին բացած ճանապարհէն, որ այս աշխարհի քարքարոտ արահետներէն սահմանուած է մեզ առաջնորդելու նաւահանգիստը խաղաղութեան:

Հեռու մնանք ուրեմն սին ու փուռ արժէքներով պարծենալէ: Ընդունինք Տէրը իբրև տուիչը բոլոր բարիքներուն և կեանքի մէջ մեր գտած յաջողութիւններու պարագային գիտնանք առաջին առթիւ երախտապարտ ըլլալ Իրեն և փառք տալ Անոր սուրբ անունին:

ԳԷՈՐԳ Ս. ՃԻՆԻՎԻԶԵԱՆ